

ครั้งหนึ่ง ณ ค่ายเขากิว

ข้อความที่ ๑ จำได้ว่าเมื่อปีพ.ศ. 2526 ผมไปสมัครเป็นทหารพรานที่ กรมทหารพรานที่12ค่ายศาลาลำดวล ตอนนั้นอายุได้16 ปีผ่านการทดสอบเรียบร้อยก็ยังไม่ได้รับเพราะที่นี้รับแค่ 150 คน แต่เลือกไว้ 170 คน อีก20คนต้องไปฝึกอีกที่หนึ่ง ผมอยู่ใน 20 คนนั้นด้วย มีทหารพรานรุ่นพี่มาโบกรถ 10 ล้อให้หน้าค่ายถามคนขับว่าไปถึงไหน เสียงคนขับรถบอก "ไปโคราช ครับเจ้านาย"รุ่นพี่คนนั้น จึงหันมาทางพวกผมแล้วบอกว่า " ไปพวกมึง รถมารับแล้ว " ผมกับเพื่อนอีก 19 คนอาศัยรถสิบล้อมาโดยที่ยังไม่รู้ชะตากรรมเมื่อรถวิ่งมาถึงแยกกบินบุรี ก็เลี้ยวขวาวิ่งมาจนถึงค่ายทหารพรานอีกแห่งหนึ่ง หน้าค่ายเขียนว่า กรมทหารพรานที่ 11 ค่ายเขากิวผมและเพื่อนได้รับการต้อนรับจากที่นี่เป็นอย่างดีพร้อมๆกับเพื่อนใหม่ที่ทางค่ายนี้คัดเลือกไว้ และนั่งรอพวกผมอยู่เมื่อได้รับการแนะนำให้รู้จักกันแล้วก็มี เสียงคำสั่งให้ทุกคนหมอบลงจากนั้นก็มียทหารพรานในเครื่องแบบหลายนายไล่ต้อนพวกเราคลานไปบนดงไมยลาพที่ขึ้นอยู่เป็นดงหน้าค่าย คณะระยะทางหน้าจะอยู่ที่ประมาณ กว่า 1 กิโลเมตรก็มาถึงสิ้นสุดแถวๆหลังเขาถูกหนึ่งที่รกทึบไปด้วยต้นหนามเล็บเหยี่ยว ขณะนั้นก็มีเสียงหนึ่งดังมาว่า " มึงมากันทำไม ไอ้พวกไอ้ผมเดรัจฉานทรงทั้งหลาย พ่อแม่มึงเลี้ยงมึงไม่ดีหรือใจถึงได้มากันที่นี่ มึงคิดว่าเป็นทหารพราน มันง่ายจั่งนั้นหรือ โน้นไปเลยถ้ามึงอยากเป็น บนยอดเขาถูกนี้เป็นสนามฝึกพวกมึงขึ้นไปได้ก็ไ้เป็น แต่ถ้าใครช้าและพวกกูจับได้มึงก็กลับบ้านไปได้เลย ไป"พ่อสิ้นเสียงพวกผมก็ต้องวิ่งหนีทหารพรานที่คอยตามจับกันสุดชีวิตเพราะกลัวไม่ได้เป็นและต้องกลับบ้าน ซึ่งข้างหน้าพวกผมคือต้นหนามเล็บเหยี่ยวทั้งดง แต่ในที่สุดพวกเรา ก็ไปกันจนถึงยอดเขาในสภาพที่ได้เลือดกันทุกคนไป(เจ้าของเสียงคือ ร.ท. มงคล สายธนู ผบ.ร้อยท.พ.ที่1106)และแล้วพวกผมก็ได้ฝึกการเป็นทหารพราน การฝึกจะเป็นอย่างไรหนอต้องรอภาคต่อไป???

ข้อความที่ ๒ 19.00 น.พวกเราทุกคนได้รับเสื้อยืดสีดำ 2 ตัว กางเกงขาสั้นสีดำ(บางคนบอกว่ากางเกงจับหมู) 2 ตัว ถุงเท้า2 คู่ รองเท้าผ้าใบสีดำ 1 คู่ ชันอาบน้ำ 1 ใบ สบู่ 1 ก้อน(ตลอดระยะเวลาที่ฝึก ได้ใช้ครั้งเดียว)แปรงสีฟัน 1 อัน ยาสีฟัน 1 หลอดเล็ก ครูฝึกสั่งให้พวกเราแก้ผ้าแล้ววิ่งไปปรับชุดที่ละคนรับชุดแล้วให้ใส่เสื้อกางเกงถุงเท้ารองเท้าที่ได้รับทันที ส่วนชุดที่

พวกเราใส่มาจากบ้าน พวกเราได้รับคำสั่งให้พร้อมใจกัน ประชุมเพลิงมันเป็นที่เรียบร้อยโดยสมัครใจบ้าง ไม่สมัครใจบ้าง พวกเราพากันหอบเสื้อผ้าเครื่องใช้ที่ได้รับแจก เดินแถวตอนเรียงกลุ่มมาที่โรงนอน (ผมมองเห็นไกลๆยังนึกว่าเล่าไก่) เป็นโรงเรือนมุงด้วยหญ้าคาข้างฝาปิดด้วยไม้ไผ่สาน(เสื่อลำแพน) ภายในเป็นแคร่ไม้ไผ่ วางเรียงกันสองข้าง ข้างละ 10 แคร่บนแคร่มีหมอน 1 ใบ ผ้าห่มหนึ่งผืน(ผ้าผวย)คืนนั้นกว่าเราจะได้นอน เราก็ต้องทำพิธีขอที่นอนกันก่อนเพราะว่าเจ้าที่ ที่นี้ท่านแรงมาก พวกเราต้องถวายท่านด้วยปลาหมอบ* 1 ผงใหญ่ ตามด้วยกางมุงชมเดือน**แล้วก็จิ้งหรีด***อีกหลายตัว ตัวละ20รอบ แล้วพวกเราก็ไปทำความสะอาดลานฝึกกัน ด้วยการกลานคืบและทำให้เสียดิน ผมจำได้ว่ามีคนหลับก่อนผมหลายคน แต่ครูฝึกท่านดีมากๆ ท่านกรุณาปลุกขึ้นมาด้วยเชียวอุฐเพื่อให้มาทำกิจกรรมร่วมกันก่อน แล้วค่อยนอนพร้อมกัน เมื่อพวกเราทำความสะอาดลานฝึกโดยเอาฝุ่นทรายที่มากมายในลานฝึกมาไว้บนเสื่อชุดคางเกงขาสั้นรองเท้าผ้าใบเรียบร้อย พวกเราก็กลับมาที่โรงนอนอีกครั้ง แบ่งกันไปโรงละ 20 คน แล้วทุกคนก็ล้อมโรงนอนไว้ จากนั้นก็นอนหงายลงไปครูฝึกท่านสั่งให้หลับได้ตามสบาย จำได้เลยว่าขณะที่ผมกำลังจะหลับเสียงไก่มันขันกันแล้วไอ้หนอนี่มันเข้าแล้วนี่หว่า เฮ้อ!!! นี่แล้ววันแรกนะ

ข้อความที่ ๓ เข้านี้กับเมื่อวานนี้มันวันเดียวกันหรือเปล่า พวกผมแยกไม่ออกเลยจริงๆ ไอ้ไก่ตัวนั้นยังขันอยู่เลย

พวกผมได้พาร่างกายอันสะบักสะบอมมาขึ้นกันเป็นกลุ่มหลังจากที่ได้ยินเสียงนกหวีดที่ตัวนิดเดียวแต่อำนาจเหลือหลายดังขึ้น พวกเราเริ่มรู้จักการเข้าแถวแบบต่างๆในวันนี้ได้รู้จักครูฝึกที่จะหล่อหลอมพวกเราให้เป็นมนุษย์ที่เหนือมนุษย์ธรรมดา แต่กว่าจะครบทุกท่านพวกผมก็ต้องถวายกันไปอีกหลายชนิด และที่นี้เองที่เป็นครั้งแรกที่ผมรู้จัก “จำคำ” ณ.ที่นี้พวกเราสลับไปเกือบครึ่ง และแล้วฟ้าก็เมตตาพวกผม เสียงเพลงชาติครับ เสียงเพลงชาติช่วยพวกผมให้ได้พักเหนื่อย หลังจากเคารพธงชาติแล้วพวกเราถูกต้อนให้เดินแถวมายังโรงอาหาร โอ้ววว!!!เมื่อแรก พวกผมเดินแถวเข้าไปรับถาดหลุมเพื่อใส่อาหาร รับข้าวแดงที่หน้าตาแปลกๆ แengพักทองที่มองไม่ออกว่าไหนพักทองไหนน้ำแengแล้วเขาแengกับอะไร แต่จะอะไรก็ช่างเถอะ บอกตรงๆว่าเมื่อมันัน โคตะระ อร่อยเลย รับประทานแล้วพวกผมก็ได้ถูกครูจับให้นั่งหันหน้าเข้าหากันเป็นคู่ๆแถวละ10คู่ ขณะที่กำลังเมามันกับอาหารอันโอชะก็มีเสียงนกหวีด(เข้ากรรม)ดังอีกแล้วมีคำสั่งตามมาว่า “หยุดกิน” ???พวกผมนั่งกันนิ่งๆ ทุกคน งง แต่ไม่มีใครกล้าขยับหรือเคลื่อนไหว ความสงสัยยังมีอยู่กับทุกคนแต่ก็ยังนั่งกันนิ่งๆ มีคำสั่งตามมาอีกว่า “ทุกคนตักอาหารใส่ปากเคี้ยว แต่ห้ามกลืน” พวกผมทำตาม แต่ก็ยังสงสัย ?? ครูสั่งอีก “ให้คลายอาหารใส่ช้อน แล้วป้อนผู้ที่นั่งอยู่ตรงหน้า!!!ถึงตรงนี้ครับท่านผู้อ่าน อย่าคิดตามโดยเด็ดขาดทีเดียว ท่านอาจจะเอาเจียรเอาง่ายๆ ผ่านไปกับมือเข้าอันแสนจะอร่อย ขอขอบคุณที่ประนอม(อส.ทพ.ประนอม ขออภัย จำนามสกุลไม่ได้) ผู้ประกอบอาหารพี่เสมา (อส.ทพ.เสมา ขออภัยจำนามสกุลไม่ได้)ผู้หุงข้าวแดงได้อร่อยมากหลังจากล้างทำความสะอาดภาชนะเรียบร้อย ครูก็ต้อนพวกผมเดินแถวมาลานฝึกที่วันนี้พวกผม ฝึกแถวชิด กว่าจจะรู้จักว่าทหารเขาเข้าแถวกัน ยังไงพวกผมก็ต้องสละมือเข้ากันไว้เกลื่อนลานฝึกอืมมม !!น่าเสียดายแengพักทอง

ข้อความที่ ๔ ครูหลายๆท่านบอกว่า “ไม่มีใครที่จะสามารถนำศพท่านออกจากสนามรบได้ นอกจากเพื่อนของท่าน” อันนี้เป็นเรื่องจริงครับผมขอยืนยันดังนั้นการฝึกในเรื่องของความสามัคคีจึงสำคัญมากๆในการใช้ชีวิตแบบนี้ เพื่อนที่ดีและใกล้ชิดเราทหารเราเรียกกันว่าบัดดี้ ไอ้บัดดี้ของผมชื่อ อส.ทพ. บุหลัน ประทุมคำ เป็นคนอ.ครบุรี จ.นครราชสีมา ผู้ซึ่งไม่เคยแม้แต่จะคิดพูดภาษากลาง บุหลัน ให้เหตุผลว่า “เว้าบัก” ผมได้บุหลันเป็น บัดดี้ก็เนื่องจากว่าบุหลันยืนต่อจากผมในแถว แล้วก็นอนแคร่ใกล้กัน วิถีกรรมในสนามของเพื่อนผมคนนี้มีเยอะเอาไว้จะเล่าให้ทราบในภายหลัง แต่ตอนที่ผมรู้จักกับ บุหลัน ใหม่ๆ ผมงงกับชื่อของเพื่อนคนนี้จริงๆ “บุหลัน” ท่านใดทราบช่วยบอกด้วยนะครับ ผมถามมันมันบอกว่า “ดอกบัว” ความเห็น้อยจากการฝึกทำให้แต่ละคนมักจะมองผลประโยชน์ของตัวเองเป็นที่สุด ไม่ว่าเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ขอให้ได้เปรียบ แม้แต่น้อยนิดก็เอา ตัวผมเองก็เช่นกันอะไรที่ผมได้เปรียบ ผมก็เอาแต่สุดท้ายผลของมันมักจะไม่คุ้ม มีครั้งหนึ่งหลังจากที่ฝึกกันมาจนหมดเรียวยหมดแรง ก็ถึงเวลาเย็นเวลาอาหาร มีคำสั่งว่า เมื่อสิ้นเสียงนกหวีดใครวิ่งถึงโรงครัวก่อนคนแรกได้กินข้าวก่อน ผมนี่แหละครับ ถึงคนแรกเลย ผลปรากฏว่า ผมได้กินข้าวคนเดียว ส่วนคนอื่นๆ โคนซ่อม*(เป็นการทำโทษแบบให้ออกกำลังกายแบบทหาร)โซ่ว คุณลองคิดเล่นๆ ขณะที่คุณกินข้าวเพื่อนก็ต้องเหนื่อย จนกว่าคุณจะอิ่ม คุณกินช้าเพื่อนก็เหนื่อยนาน คุณกินเร็ว เพื่อนก็เหนื่อยอยู่ดี ตั้งแต่นั้นมาผม ไม่เคยฉายเดี่ยวอีกเลย และรู้จักคำว่าเพื่อนดีที่สุดไม่มีเพื่อนคนไหนที่เข้ามาว่าผมเห็นแก่ตัว ไม่มีเพื่อนคนไหนบ่นว่าผมซัดคำ ตรงนี้แหละที่ทำให้ผมละอายใจ จะมีก็แต่ไอ้หลันนี่แหละที่บอกว่า “บักปอบเฮ้ย ! มึงนำจ้อมไว้ในปากเอามาเพื่อหมู้อีกคำ

บันทึกโดย nara126@hotmail.com / tel : 060092599